

DE RENTMEESTER

Leo Knoops en Wim Knoops

De Rentmeester

kerstnovelle

Leo Knoops en Wim Knoops

*Die getrouw is in het minste, die is ook in het groote getrouw;
en die in het minste onrechtvaardig is, die is ook in het groote onrechtvaardig.*

Lucas 16, vers 10.

Capelle a/d IJssel & Rotterdam, oktober – november 2009

Copyright © tekst:

Leo Knoops en Wim Knoops, Capelle a/d IJssel & Rotterdam, 2009

Copyright © Knoops-logo (handboeien):

Gerard Neerscholten, voormalig illustrator bij de RVS, Rotterdam, 1990

Copyright © illustraties voor- en achterkaft:

John Hellewegen en Wim Knoops, privé-collectie, Rhoon en Rotterdam, 2009

Technische realisatie ®:

John Hellewegen, alleskunner op computergebied, Rhoon, 2009

Geheel achterin dit verhaal treft u zoals gewoonlijk een lijst van onze publicaties aan. Het ligt in de bedoeling om op termijn al onze publicaties op internet te plaatsen. Nog even geduld.

Hoofdstuk 1. Erasmusbrug

De Schiedamsedijk in Rotterdam, die de verbinding vormt tussen de Coolsingel en de oprit naar de Erasmusbrug, schijnt in vroeger dagen een roemruchte uitgaansstraat geweest te zijn, waar ieder café ingeklemd zat tussen twee andere café's. Zeelieden uit de hele wereld zochten er hun vertier, maar bij het bombardement van 1940 werd al dit heerlijk weggevaagd.

De huidige Schiedamsedijk is een uitgesproken saaie straat met nette appartementen, uitzicht biedend op de Leuvehaven, en enkele weinig opwindende winkels. Het is dan ook niet vreemd dat hij er op een donkere, regenachtige novemberavond, niet lang geleden, uitgestorven bijlag.

Bij het licht der straatlantaarns kon men niettemin een late wandelaar waarnemen, die de kraag van zijn donkere overjas hoog had opgeslagen. Het was een man van omstreeks 40 jaar, met zwart, achterovergekamd haar, en een intelligent voorkomen. Een geboren Rotterdammer was hij niet, zelfs geen geboren Nederlander, maar de laatste jaren woonde hij meestal maar voor korte perioden in zijn eigenlijke vaderstad Gent, de hoofdstad van Oost-Vlaanderen. Hij voelde zich het meest thuis in steden waar men constant aan het bouwen was, en verbleef graag in Berlijn, en nog meer in Rotterdam. Daar kwam bij, dat hij in Gent en in andere Vlaamse steden door de politie werd gezocht wegens een aantal gevallen van oplichting, waarbij altijd van buitengewoon vernuftige methoden gebruik was gemaakt. Overigens was het bij de politie genoegzaam bekend dat de man slechts schatrijke schurken als slachtoffer uitkoos, en zijn buit vaak grotendeels besteedde aan allerlei goede doelen. Zijn naam was Raymond Walter Rodenbach, bijgenaamd "De Man uit Gent".

Eigenlijk was Rodenbach in het geheel niet van plan geweest om een avondwandeling over de Schiedamsedijk te maken. Hij was, komend uit de Witte de Withstraat, op weg geweest naar de Westblaak, waar hij onder de naam Van Leeuwen kantoorruimte had gehuurd, maar op de hoek van de Schiedamsevest was hij rakelings gepasseerd door een onbekende, een man van ongeveer zijn eigen leeftijd, met een openhangende jas, verwarde haren, en op zijn gezicht een uitdrukking van een dusdanige radeloze wanhoop dat Rodenbach er van schrok. De man liep met snelle passen, alsof hij achterna werd gezeten, en verdween om de hoek van de Schiedamsedijk. In een opwelling had Rodenbach besloten hem na te lopen, zonder duidelijk idee hoe verder te handelen. Wellicht had de man hulp nodig.

Hij volgde hem op gepaste afstand tot de oversteekplaats bij de Westzeedijk. De onbekende stak daar inderdaad over, en vervolgde zijn weg naar de Erasmusbrug, tot ongerustheid van Rodenbach, die nu begon te vermoeden wat de ander van plan was.

Voor de zekerheid versnelde hij zijn pas en zag hoe halverwege de brug de man stil was blijven staan, over de borstwering leunde en in de diepte staarde, naar het zwarte water van de Nieuwe Maas.

Juist op het moment dat hij zich tegen de ballustrade omhoog wilde werken schoot Rodenbach naar voren, greep hem bij zijn kleding en trok hem met een fikse ruk weer naar beneden.

"Doet u dit liever niet, meneer," zei hij beleefd. "Als u van de brug springt zou ik u moeten naspringen, en daar voel ik op zo'n kille herfstavond absoluut niets voor. Loopt u even met mij mee. Het zou kunnen dat ik u ergens mee kan helpen. Men weet nooit."

De man beefde van top tot teen, en was doodsbleek.

"Dank u zeer, meneer." Zijn stem was beschaafd. "Maar ik kan geen geld of iets anders van u aannemen."

"Dat was ook niet mijn voornemen," glimlachte Rodenbach. "Maar soms kan wat goede raad ook wonderen doen. Vergezelt u mij naar mijn bureel."

In het kantoor van Rodenbach aan de Westblaak vertelde de man, die Marinus Mellaard heette, zijn geschiedenis, nadat hij met een kop sterke koffie en cognac weer wat op verhaal was gekomen. Rodenbach luisterde met de grootste aandacht, zonder zijn gast te onderbreken. “Vorig jaar,” begon Mellaard, “heb ik een hypotheek afgesloten bij de N.S.B., u weet wel, de bank van Nico Sikkinga. Ik had dat gedaan via mijn tussenpersoon, de firma Streyckstock, die me een extreem lage rente hadden beloofd, maar wat bleek? Binnen de kortste keren steeg die rente naar 6%, later naar 7%, en toen werd het 8%. Het was dus geen vast percentage, en bovendien moest ik om een of andere reden er allerlei koopsompolissen bijsluiten, zoals die rare *No Claim Polis*, waar ze het pas op TV over hadden in het programma Radar. Ik ben toen teruggegaan naar Streyckstock, en heb een onderhoud gehad met meneer Blokheimer, de directeur. Die kon er, zei hij, ook niets aan doen, want de provisie had hij al opgestreken. Maar hij raadde me aan het beetje spaargeld dat ik nog had op een internetrekening te zetten, waar je veel rente op kon krijgen. Het beste was, zei hij, de *Hotsave Bank*, gevestigd te Kameroen, die gaven namelijk een rente van 12,5%, dus dat heb ik gedaan. En die bank, dat weet u wellicht, is vorige maand bankroet gegaan.

Ik ben toen weer naar Blokheimer gegaan met de vraag of er nog iets te redden viel. Hij dacht van wel, en vertrouwde me toe dat hij via allerlei duistere relaties met de plaatselijke overheid een flink bedrag had weten te redden. Hij kon mij daar wel een deel van uitbetalen, maar dat zou belastingtechnisch weer problemen geven. Hij kon evenwel dat geld witwassen als ik het zogenaamd zou winnen in een casino. Dus hij nodigde me uit om een avondje te komen poken in zijn nachtclub De Blauwe Baviaan. Hij is daar dus zelf de eigenaar van. Men zou mij dan steeds laten winnen, zodat ik althans een deel van mijn geld terug zou hebben. Nu, daar ben ik dus ingetrapt. In het begin won ik inderdaad, maar uiteindelijk liep mijn verlies tot meer dan tienduizend op, terwijl ik met maar tweeduizend was binnengekomen. Die stinkende schoft! Hij heeft me belazerd. Ik ben nu volkomen geruïneerd. Wat moet ik doen?”

“Tja, tegen valsspelers valt weinig te ondernemen,” mompelde Rodenbach. “Ik kan u voor uw hypotheek een adviseur aanraden die wèl betrouwbaar is, maar daarmee hebt u uw spaargeld nog niet terug. Hm... Misschien kan ik dat gedeeltelijk voor u redden, als ik zelf eens een bezoekje aan die Blauwe Baviaan zou brengen. Misschien heb ik met dat poken wat meer succes dan u.”

Mellaard staarde hem verbaasd aan. “Maar meneer! Het zijn schurken! Valsspelers, zoals u zelf zegt. Voor u het weet bent u zelf ook duizenden kwijt. Het is al erg genoeg dat mij dat is overkomen!”

“Ik poker zelf niet onaardig,” zei Rodenbach bescheiden, “en als iemand een of ander trucje met de kaarten uithaalt zie ik dat meestal meteen. Trouwens, wat trucjes betreft kan ik u verzekeren: ik ken er ook wel een paar. Zie maar.”

Het volgende moment had hij een spel kaarten in zijn handen. Mellaard knipperde met zijn ogen. Waar had zijn gastheer dat zo ineens vandaan getoverd? Neuriënd begon Rodenbach te schudden met een snelheid zoals Mellaard nog nooit had gezien. Vervolgens spoot hij een straal kaarten open op tafel. Het waren er dertien, en precies alle schoppen. Daarna herhaalde hij deze stunt: opnieuw vlogen een stel kaarten op tafel. Deze keer waren het twaalf harten.

“Ja, de aas zit er niet bij,” legde Rodenbach uit. Hij stak zijn hand in Mellaards binnenzak, en haalde daaruit hartenaas tevoorschijn.

Mellaard hapte naar adem.

“Onnozele trucjes. Leuk als tijdverdrijf. Als we wat meer tijd hadden zou ik u wel wat beters laten zien,” zei Rodenbach opgeruimd. “Maar ik wilde het hier bij laten. U hoeft dus niet bang te zijn dat ik daar grote bedragen zal gaan verliezen. Met een beetje geluk kan ik daar wel wat voor u terugverdienen. Misschien niet alles, maar genoeg om u in staat te stellen het leven weer wat zonniger te bezien. Wat vindt u daarvan?”

Hij klopte zijn gast op de schouder. “Kom morgenavond hier even langs. Misschien heb ik dan, behalve een deel van uw geld, ook nog wat bruikbare adviezen voor u.”

* * *

Nadat Mellaard was vertrokken trok Rodenbach zijn bureaulade open. Uit een map haalde hij enige krantenknipsels. Hoewel hij ze nagenoeg van buiten kende las hij ze nogmaals aandachtig door.

Beide knipsels hadden te maken met dezelfde mijnheer Blokheimer waar de ongelukkige Mellaard zo door was gedupeerd. Rodenbach had het verstandiger geoordeeld om Mellaard niet te vertellen dat hij zich al geruime tijd voor Blokheimer interesseerde. Al een paar jaar had hij materiaal verzameld over het doen en laten van deze onbetrouwbare makelaar en financier, en had besloten dat nu de tijd rijp was om hem aan te pakken.

Het eerste krantenknipsel betrof eigenlijk, bedacht Rodenbach, lotgenoten van meneer Mellaard, goedgebouwde figuren die zich door gladde praatjes en de verlokkingen van makkelijk verdiende winsten in de boot hadden laten nemen:

Gedupeerden in actie.

Bij de Stichting H.U.F.T.E.R. (Hulp aan Uitgeplunderden door Financiële Trucs En Reclamefolders) hebben zich tot op heden reeds meer dan tweehonderd mensen gemeld, die in het bezit zijn van de inmiddels beruchte No Claim Polis, een koopsompolis, die na het storten van de koopsom slechts een bewijs verstrekt dat de verzekerde aan zijn verplichtingen heeft voldaan, maar waarop verder geen enkele uitkering volgt. Deze polis werd, zoals bekend, op grote schaal geïntroduceerd door Assurantiekantoor Streyckstock (ook bekend van uitvaartverzekeringen in natura, verzorgd door de ROTEB). De directeur van Streyckstock, de heer J. Blokheimer, noemde desgevraagd alle opschudding een storm in een glas water. Slechts maatschappelijke onrust zou hier het gevolg van zijn, waaraan met name de media in belangrijke mate schuld droegen, aldus de heer Blokheimer.

Rodenbach legde het artikeltje terzijde, en nam het tweede knipsel ter hand. Het was van vrij recente datum, en de kop luidde: *Ilse Stevens nog steeds vermist.*

Daarna volgde een op zich niet zo opmerkelijk verslag over een ongeveer 25-jarig meisje, dat bij de politie als vermist was opgegeven. Ze was op een avond de deur uitgegaan, toen ze bij haar werkgever op bezoek was, en nooit teruggekeerd. Er waren inmiddels uitgebreide naspeuringen gedaan, zelfs via de televisie, maar tot nu toe was en bleef ze spoorloos.

De zaak zou Rodenbach verder niet beziggehouden hebben, ware het niet dat de bewuste werkgever van die Ilse Stevens niemand minder was dan de vrouw van Blokheimer!

Geruime tijd staarde de Man uit Gent voor zich uit, zonder dat er enige emotie op zijn gezicht viel waar te nemen. Tenslotte stond hij op.

“Tijd voor wat gepaste ontspanning,” mompelde hij. “Wat dacht u van een nette nachtclub?”

Hoofdstuk 2. De Blauwe Baviaan

Kort na middernacht betrad Rodenbach “De Blauwe Baviaan”, de nachtclub in de Witte de Withstraat. Hij nam plaats op een kruk aan de bar en bestelde een whisky. Belangstellend keek hij om zich heen. Buitengewoon druk was het niet. Hij wendde zich tot de barkeeper.

“Ik hoorde,” zei hij, “dat in deze lokaliteit ook een casino is gevestigd. Klopt dat?”

“Alleen voor leden,” antwoordde de ander. “Bent u hier voor het eerst?”

“Ja. Ik kom juist uit Brussel,” zei Rodenbach. “’t Zij verre van mij om iets ten nadele van uw stad te beweren, maar het moet mij van het hart, dat hier toch ’s avonds laat maar weinig te doen is. Over een paar dagen reis ik door naar Amsterdam. Daar kun je tenminste je geld kwijt!”

De barkeeper toonde belangstelling.

“Nou, hier in Rotterdam kun je op amusementsgebied beslist alles krijgen wat je wilt. Als je maar betaalt. Misschien kunt u gewoon niet genoeg betalen, meneer.”

Rodenbach snoof. “Denkt u dat ik armlastig ben? Natuurlijk kan ik betalen. Kijk eens, wat dacht u hiervan?” Hij haalde zijn portefeuille tevoorschijn en trok er een bundel bankbiljetten uit die de barkeeper met grote aandacht bekeek.

“Neem me niet kwalijk, meneer. Een ogenblikje alstublieft.”

Hij haalde een mobieltje uit zijn binnenzak, tikte een nummer en voerde op gedempte toon een kort gesprek. Daarna stak hij het apparaatje weer weg.

“Er komt iemand van het casino, om kennis met u te maken. En uw whisky is voor rekening van het huis.”

Binnen enkele minuten kwam er een opzichtig geklede jongeman met blond krulhaar en een sterk glinsterende bril op Rodenbach af stappen. “Goedenavond meneer. Mijn naam is Smit. Ik hoor dat u op zoek bent naar wat spannend vertier?”

“Maar ja, ’t is te zeggen: ik gaf daarnet tegenover uw collega te kennen dat ik vind dat Rotterdam weinig opwinding biedt.”

“Na vanavond zult u dat niet meer zeggen,” zei Smit vol overtuiging. “We hebben hier een besloten club waar baccarat, chemin de fer en poker wordt gespeeld. Het is alleen voor leden, maar we verwelkomen graag buitenlanders. U bent Belg?”

“Maar zeker. Vlaming alleszins. Mijn naam is Lode Vanoverbroecke uit Dendermonde,” stelde Rodenbach zich voor.

“Aangenaam meneer. Volgt u mij.” En Rodenbach volgde zijn gastheer een dik beloperde trap op, en betrad een met een zwaar gordijn afgesloten ruimte, waar een aantal personen, meest mannen, aan diverse speeltafeltjes zaten te kaarten. Op elk tafeltje, merkte Rodenbach op, lagen flinke stapels bankbiljetten. Er hing een walm van sigarenrook.

“Nu,” zei Smit. “Hier zijn we dus in onze pokerclub. Maar ook andere spellen zijn mogelijk. Mag ik u aan de eigenaar voorstellen? Dit is de heer Blokheimer. Meneer Blokheimer, onze gast hier komt uit België. En hij wil hier graag eens een gokje wagen.”

Rodenbach zag een wat pafferige, bleke vijftiger voor zich, met een bleekroze gelaatskleur, waterige ogen en spaarzaam dun haar. Hij droeg een gekreukeld grijs kostuum.

De man bekeek hem van top tot teen, waarna zijn gezicht een flets lachje vertoonde.

“Goed zo,” zei hij. “Dit tafeltje is vrij, gaat u zitten. Haal jij wat te drinken, Smit. U drinkt een whisky, meneer?”

Hij nam een spel kaarten dat op tafel lag ter hand. “En, bent u een ervaren pokerspeler?”

“Af en toe speel ik het wel eens,” zei Rodenbach bescheiden, en Blokheimer beet opgewekt de punt van een sigaar.

“Tot hoe hoog wilt u spelen?”

“Tot hoe hoog? Speelt men hier in Nederland dan poker met een limiet?” vroeg Rodenbach.

“Dus zonder limiet?” glimlachte Blokheimer. “Zo mag ik het horen. Ha, daar hebben we Smit weer, met onze drankjes. Ga zitten, Smit. Je mag meteen geven voor het eerste spel!”

In de beginfase verliep het spel nogal kalm. Er werd weinig gewonnen en weinig verloren.

Meestal won Rodenbach, wat in De Blauwe Baviaan de gebruikelijke gang van zaken was.

“Dat gaat allemaal een beetje langzaam,” merkte Blokheimer op, die juist moest geven. Wat niemand zag was, dat hij het spel kaarten verwisselde voor een ander, dat hij in de palm van zijn rechterhand verborgen had gehouden. Dat ging gemakkelijk, omdat de argeloze Vlaming zijn onbeduidende winst zat te tellen.

Hij stond op het punt te gaan delen, toen Rodenbach vroeg of hij de kaarten even mocht zien.

“Natuurlijk,” zei Blokheimer bedaard. Rodenbach keek even, en knikte.

“Neemt u mij niet kwalijk. Ik dacht dat er een vlekje op de bovenste kaart zat, maar alles is in orde. U moest geven.” En hij gaf het spel weer terug, ogenschijnlijk zonder er iets mee gedaan te hebben.

Blokheimer deelde, en keek wat hij had. Hij had vier azen; klopte precies, want hij had het spel zelf gesorteerd. Ook Lode Vanoverbroecke, alias Raymond Rodenbach, leek een goede kaart te hebben.

“Ik denk nu wel wat te kunnen wagen,” lachte hij, en haalde een pak bankbiljetten tevoorschijn. De ogen van Blokheimer glinsterden.

“Dan wil ik niet achterblijven,” zei hij, zijn portefeuille trekkend, en ook Smit legde zijn geld op tafel.

Het bieden begon, en werd door Smit binnen enkele ogenblikken op zeshonderd euro gebracht. Blokheimer bood duizend.

“En duizend erbij,” zei de Belg opgewekt.

Blokheimer maakte een snelle berekening. Deze man was beslist goed voor minstens tien of twaalfduizend euro.

“Akkoord,” zei hij, en viel bijna flauw toen Rodenbach een *straight flush* van vijf opeenvolgende schoppen op tafel legde.

“Een... een schitterende kaart,” stamelde hij, toen hij weer tot spreken in staat was. Dit was een onwaarschijnlijke tegenvaller. Zoveel pech had hij maar zelden. Hij nam het pak kaarten van de tafel, en verwisselde het geroutineerd voor een ander pak. Deze keer was er geen vergissing mogelijk. Hij gaf het spel aan Smit, die moest delen. Het was de bedoeling dat Smit een *royal flush* in handen zou krijgen: vijf opeenvolgende ruiten, met de aas als hoogste kaart. De hoogste combinatie die in poker bestaat, zodat zijn winst absoluut zeker was.

Onopvallend streek Smit even met zijn wijsvinger langs zijn mondhoek, ten teken dat hij de winnende combinatie inderdaad in handen had. Het bieden begon, en liep op tot zesduizend euro.

“Zien,” zei Rodenbach.

“Ik ben bang dat u dit verliest, meneer Vanoverbroecke,” zei Smit met een sympathieke glimlach. De kansen zijn gekeerd. U kunt nu eenmaal niet altijd winnen.”

“Wat heeft u dan?” vroeg Rodenbach.

“Royal Flush!” zei Smit zegevierend, en legde zijn spel op tafel. Toen schrok hij zich ongelukkig: er lagen op onverklaarbare wijze geen vijf, maar zes kaarten op tafel.

“Dat spijt me nu toch,” zei Rodenbach. “Zes kaarten. Een teveel. Ik heb gewonnen.”

Woedend kwam Blokheimer overeind. “Ik... Hoe hebt u... “ stotterde hij, buiten zichzelf.

Hij zweeg, toen zijn blik die van Rodenbach ontmoette, die hem strak aanstaarde.

Langzaam schoof de Man uit Gent de stapel op tafel liggende banknoten bij elkaar, en liet de bundel in zijn zak glijden. Daarna leunde hij in zijn stoel achterover.

“U kunt niet altijd winnen. Dat zei u zojuist toch? Volkomen juist, meneer Blokheimer. Voor u is thans de tijd van verliezen aangebroken. Bij dit spelletje poker zal het niet blijven, verzeker ik u!”

Blokheimer zag rood van woede. “Wat bedoelt u? Waar heeft u het over?”

“Ik bedoel,” verklaarde Rodenbach rustig, “dat u een oplichter bent, een leugenaar en een valsspeler. Door uw toedoen zijn talloze mensen grote bedragen kwijtgeraakt, en soms zelfs geheel geruïneerd, doordat u hun vertrouwen op de grofste wijze misbruikte. Juridisch schijnt daar weinig aan te doen te zijn, maar ik heb me voorgenomen om u aan te pakken, met terzijdestelling van de wet!”

“O ja? En hoe had je je dat dan voorgesteld?”

“Ik ga je tot de bedelstaf brengen,” zei Rodenbach koud. “Al je misdadig verdiende geld zal ik je afnemen. Iedere euro, tot de laatste cent.”

“Dat moet je dan maar eens proberen,” hijgde Blokheimer, buiten zichzelf. “Probeer het maar! Dat lukt je nooit, kerel. Dat lukt niemand, begrepen? Denk je dat je met een onnozele hals te maken hebt? En nu eruit! Donder op, en als ik hier ooit terugzie zul je er slecht vanaf komen.”

“Gegroet dan. Mag ik u allen nog een prettige voortzetting wensen? Ik raad u aan het niet te laat te maken,” sprak Rodenbach beleefd. Al sprekend had hij het spel kaarten, dat nog op tafel lag, opgenomen en even geschud. Daarna spreidde hij met een snelle beweging het hele spel uit over de tafel. Met ogen vol ongeloof zagen Blokheimer en Smit dat alle kaarten precies op volgorde lagen.

“Tot ziens, heren,” zei Rodenbach, en weg was hij.

Blokheimer uitte enige verwensingen die absoluut niet parlementair waren. “Ik moet weten wie die vent was!” Hij keek zijn handlanger met bloeddorlopen ogen aan. “Als je nog eens wat weet! Jij hebt die vent hier binnengebracht!”

Maar Smit luisterde nauwelijks. “Stil eens, baas. Ik hoor iets gekks. Er tikt iets. Er is hier toch geen klok?”

Blokheimer zweeg. Nu hoorde hij het ook: het overduidelijke regelmatige getik van een goedkope klok, en hij werd razend.

“Zoek! Zoek hem op!” riep hij schor. Maar reeds had Smit de kleine zwarte doos gezien die onder de speeltafel in een hoek stond geschoven. Hij schreeuwde van ontzetting.

“Weg! Iedereen weg hier! Allemaal naar buiten! Een bom!”

De spaarzame late wandelaars in de Witte de Withstraat zagen de deur van nachtclub De Blauwe Baviaan openvliegen en enkele tientallen klanten zich halsoverkop naar buiten storten, elkaar opzij duwend, met gezichten vol paniek.

De oorverdovende explosie die men verwachtte bleef echter uit. De later ten tonele verschenen Explosieven Opruimingsdienst ontdekte, na de zwarte doos te hebben geopend, daarin slechts een goedkoop wekkertje, dat Rodenbach een dag tevoren in de Kijkshop had gekocht. Het was zijn geliefkoosde grap, en had altijd succes.

Hoofdstuk 3. Bureau Hoflaan

“Hier heb je weer zoiets!” Inspecteur D.J. Bruins van de Rotterdamse recherche (Afdeling Weerzinwekkende Delicten) liet zijn krant zakken en keek wrevelig voor zich uit. Zijn ondergeschikte, brigadier L. van Dam, die een bureau verder een appeltje zat te schillen, en daarbij trachtte de schil zo lang mogelijk te maken zonder dat hij afbrak, keek op en trok vragend de zware wenkbrauwen omhoog.

“Financieel gerotzooi,” zei Bruins. “Je hoort en leest niet anders. Het loopt van simpel mismanagement en wanbeleid tot pure oplichting. Banken die ten onder gaan aan onkunde, gebrek aan deskundig toezicht en zich schaamteloos verrijkende topfiguren... Vorig jaar is het begonnen, en het heeft tot een wereldwijde crisis geleid, zoals je weet. Opsluiten moesten ze al dat uitvaagsel, in slecht geventileerde gevangenissen. Denk eens aan al die gedupeerde mensen van zo’n ellendeling die zijn klanten opzadelt met van die idiote koopsompolissen bij hypotheeken, waardoor ze met lasten komen te zitten die ze boven het hoofd groeien... Zo af en toe wordt er in sommige TV programma’s iets van aan de kaak gesteld, maar volgens mij is dat alleen maar het topje van de ijsberg. En nu lees ik hier weer een verhaal over een of andere bekende soap-ster, die voor anderhalf miljoen euro het schip is ingegaan. Had zijn geld toevertrouwd aan een vrouw, die het investeerde in allerlei dubieuze bouwprojecten in Dubai. En, zo staat hier, vermoedelijk heeft ze meer mensen gedupeerd.”

“Weet ik.” Van Dam hield voldaan zijn heel gebleven schil omhoog. “Weet u niet wie dat wijf is? U hebt pas kennis met haar gemaakt! Een paar dagen geleden, in verband met de spoorloze verdwijning van dat meisje, hoe heet ze ook alweer? Ilse Stevens.”

“Wat?! Je bedoelt die mevrouw Blokheimer, van Investeringsmaatschappij Fructidor BV?”

“Ja, die. Haar man is directeur en eigenaar van Streyckstock BV, een of andere dubieuze kredietadviseur. Hij rommelt ook in effecten, en hij heeft een casino in de Witte de Withstraat. Dat Fructidor is natuurlijk ook van hem, ook al staat het op naam van zijn vrouw.”

“Aha,” zei Bruins verbaasd. “Zozo. Is ze dat? Hm... Goed dat ik dat weet. Dus dat verdwenen meisje is bij een paar hele of halve oplichters in dienst geweest. Dat stelt die verdwijning in een heel ander licht... Nou ja, laten we het niet meteen al te dramatisch maken, maar stel je voor... Stel je voor dat dat kind iets heeft ontdekt waar die Blokheimers liever geen ruchtbaarheid aan wilden geven... Zouden ze haar dan... Nee, dat gaat te ver.”

Hij verzonk in gepeins. Ilse Stevens was een meisje van een jaar of 25, en was als secretaresse in dienst bij het bedrijf van mevrouw Blokheimer. Een week geleden was zij op een avond bij haar bazin thuis vanwege een of ander administratief klusje. Volgens de verklaring die mevrouw Blokheimer later tegenover de politie aflegde had zij Ilse Stevens verzocht even naar de apotheek te gaan voor een bepaald medicijn dat zij af en toe nodig had. Juffrouw Stevens had het huis verlaten, maar was niet meer teruggekomen, en was sindsdien spoorloos. Het was de politie tot dusverre niet gelukt ook maar het geringste spoor van haar te vinden. Ze bleek geen familie te hebben, en ook waren er geen vrienden of kennissen die informatie konden verschaffen, wat des te merkwaardiger was, omdat ze een charmant en aantrekkelijk voorkomen had.

Bruins stond op, en pakte het dossier uit de kast. Hij las opnieuw het signalement van Ilse Stevens. “Knap uiterlijk, ravenzwart haar, aantrekkelijk figuur,” mompelde hij. Aan de hand van het signalement was een portret getekend, dat ook op de televisie was getoond, maar dat had tot nog toe geen resultaat opgeleverd. Waar zou ze zijn? Hadden de dubieuze financiële praktijken van haar werkgeefster iets met haar verdwijning te maken?

“Dat denk ik niet,” zei Van Dam. “Als dat mens van Blokheimer er zelf de hand in heeft gehad zou ze toch geen aangifte van die vermissing gedaan hebben?”

“Of juist wel,” zei Bruins. “Als je je met dubieuze praktijken bezig houdt kun je beter maar niets doen wat voor de politie ook maar enigszins verdacht is. Misschien wou ze helemaal geen aangifte doen, maar durfde het ook niet achterwege te laten om zich niet verdacht te maken.”

Hij zette het dossier weer weg. “Laten we hopen dat we haar snel vinden. Ik wil binnenkort ook meneer Blokheimer eens aan de tand voelen. Wat zijn vrouw allemaal financieel uitspookt weet ik niet, maar hij is in elk geval een schurk. Je zei net, dat hij een casino heeft in de Witte de Withstraat. Dat ken ik. Maar het is gewoon een speelhol. Illegaal is het net niet, maar wie er argeloos een spelletje gaat pokeren loopt kans zomaar een eurootje of tienduizend kwijt te raken.”

“Jaja,” zei Van Dam. “Die lui zijn zo uitgekookt als een hele koffer met goocheltrucs. Die hebben denk ik ook niet zo’n last van de verhoging van de AOW-leeftijd. Waarschijnlijk staan ze strak van de miljoenen, die ze ten koste van allerlei sukkels bij elkaar hebben geroofd. Het doet je bloed koken, maar je doet er niets aan.”

“Nee...” Bruins keek somber voor zich uit. “Wettelijk is er niets aan te doen... Maar rechtvaardig is het niet. Er is soms te weinig rechtvaardigheid in deze wereld, en als de wet daar niets aan kan doen, zou eigenlijk iemand anders...”

Hij zweeg, want dit had hij ooit, jaren geleden, ook horen zeggen in een café in Gent door iemand, die er inderdaad iets aan had gedaan.

“Komaan,” besloot hij, “we gaan weer aan het werk.”

* * *

Het was een druilerige herfstdag geweest. Inmiddels was de duisternis ingevallen, en de natte straatstenen van de Hoflaan glommen in het spaarzame licht van de oude lantaarns. Bruins stond juist op het punt om – als laatste – het politiebureau te verlaten, toen er door een late bezoeker werd aangebeld. De inspecteur deed open en zag een correct geklede heer voor zich, die met een hoofs gebaar zijn hoed afnam.

“Goedenavond, inspecteur. Graag wilde ik u even spreken, mits het niet ongelegen komt.”

Bruins zette grote ogen op. De bezoeker was iemand, over wie hij drie dikke dossiers bezat. Hij wist dus veel van hem af, ofschoon hij hem tot nu toe slechts één keer eerder in levenden lijve had gezien. Een jaar of wat geleden was dat alweer, bedacht hij, en het was geweest in een café ergens in het oude centrum van Gent, in België.

Deze “Man uit Gent”, zoals hij in politiekringen (en ook daarbuiten) werd genoemd, was ooit door hoofdcommissaris Berestein de grootste en uitgekooktste oplichter van de Benelux genoemd. Bruins wist dat dat niet ten onrechte was, maar hij wist tevens dat de Man uit Gent zijn slachtoffers uitsluitend zocht onder gewetenloze schurken, die zich ten koste van hun goedgebouwde medemens hadden verrijkt. Om die reden had hij destijds niet de minste lust gehad om Raymond Walter Rodenbach te arresteren. Integendeel waren ze, na samen diverse bokalen Trappistenbier gedronken te hebben, eigenlijk als vrienden uit elkaar gegaan, waarbij Bruins ervan was uitgegaan dat hij de ander nooit meer zou terugzien, zeker niet in Rotterdam.

“Nee maar! Meneer Rodenbach!.. U hier? Komt u binnen. Dat is een tijdje geleden, nietwaar? Hoe gaat het met u?”

“Uitnemend. Met u ook alles wèl?” antwoordde Rodenbach, zijn jas op de kapstok hangend.

“Excuseert u mij voor het late uur, maar ik wilde graag even rustig met u van gedachten wisselen, in de verwachting dat u thans alleen in uw bureel bent.”

“Zeker,” zei Bruins. “Gaat u zitten. Niemand zal ons storen. Nou, ik ben benieuwd wat u van me wilt. U bent toch niet van plan wéér een of andere schurk een loer te gaan draaien?”

“Hm... Mijn doelwit is een elk geval een gewetenloze schoft, die eigenlijk met dorsvlegels zou moeten worden doodgeknuppeld,” zei Rodenbach bedaard. “Buitenstaanders kunnen zich vaak moeilijk de ellende en wanhoop indenken, die zulke ellendelingen teweeg brengen... Zegt de naam Blokheimer u iets?”

Bruins knikte. “Toevallig wel. Tot voor kort had ik nog nooit van hem gehoord, maar hij blijkt de man te zijn achter Investeringsmaatschappij Eldorado, die het vermogen van de bekende popzanger Marco Kwadrato beheerde. Door, naar het heet, ongelukkige beleggingen en als gevolg van de kredietcrisis is Eldorado nu failliet, zo stond het in de krant, en Marco Kwadrato is nu als postbode werkzaam. Eldorado wordt van fraude verdacht, maar er valt weinig te bewijzen.”

“Tja, en zo zijn er meer zaken waar Blokheimer bij betrokken is. Ik volg hem al een geruime tijd. Een paar jaar geleden kwam ik hem voor het eerst tegen. In Antwerpen was dat, waar hij diverse landgenoten van mij heeft opgelicht. Hij beloofde ze enorm hoge rendementen als ze bij zijn bedrijf Financieel Aktueel een extra hypotheek afsloten op de overwaarde van hun pand. Dat geld stak hij in een of ander internetbedrijf. Miljoenen heeft het hem opgeleverd. Toen de oplichting aan het licht kwam poetste hij de plaat.”

“Hoe speelt hij dat elke keer weer klaar?” informeerde Bruins.

“Awel, hij is voor het oog van de buitenwereld een achtenswaardig man. Makelaar in effecten en beleggingsadviseur. Hij maakt natuurlijk reclame voor zijn zaak, en haalt dan zijn klanten uit kringen van mensen, die denken dat je, zonder te werken, van honderd euro tweehonderd euro kunt maken, meestal nadat hen het hoofd op hol is gebracht door sterke verhalen van vrienden en collega's. Ze komen met Blokheimer in aanraking, en vertellen hem dat ze wel wat geld beschikbaar hebben om een kleine speculatie te wagen. En wat doet dan Blokheimer? Hij raadt die mensen op vriendelijke, vaderlijke toon aan een héél klein bedrag te wagen. Door die vriendelijkheid en eerlijkheid krijgen de goedgebouwde lieden steeds meer vertrouwen in hem. Ze stellen hem een paar honderd euro ter beschikking, en ja hoor, na een paar weken krijgen ze inderdaad al fikse dividenden.”

“Juist. En dan?”

“De sukkels zijn dan zo in hun nopjes dat ze onverwijld hem schrijven of mailen dat ze hem nog veel meer geld willen toevertrouwen. Blokheimer schrijft dan terug dat hij die verantwoordelijkheid niet op zich wil nemen, want als ze hun geld verliezen dan drukt dat op zijn geweten, en doet hij 's nachts geen oog meer dicht. Maar hij beveelt ze de firma Eldorado aan, of Fructidor BV, of de firma Knevelmans te Luxemburg, die allemaal volkomen safe zijn.”

“Natuurlijk. En Fructidor, en die andere ondernemingen, zijn natuurlijk identiek aan Blokheimer, neem ik aan?”

“Exact, meneer Bruins. De goedgebouwde onnozelaars komen in een of andere zwendelaffaire terecht, en worden volledig kaalgeschoren. Dat gaat van een leien dakje. Blokheimer waarschuwt ze nog op vaderlijke wijze niet te veel geld ineens te wagen, maar weet natuurlijk best dat de mensen, met eurotekens in hun ogen, niet naar hem luisteren. De Luxemburgse firma belooft dat de aandelen in *Golden World Treasure Online* of zoiets binnen enkele weken gigantisch zullen stijgen, maar de genoemde superonderneming is veertien dagen later helaas failliet. Weg geld.”

“Ik snap het. En wat bent u nu van plan te gaan doen?”

“Ik ga met hem afrekenen,” zei Rodenbach kalm. “Ik ga hem al zijn oneerlijk verdiende geld afnemen. Ziedaar, ik zeg het u ronduit, inspecteur. Laat u mij nog een week of zo mijn gang gaan. Als wederdienst kan ik u aanbieden een zaak voor u op te lossen waar u momenteel mee bezig bent.”

“Ik denk dat ik weet welke zaak u bedoelt,” zei Bruins. “Zeker de vermissing van dat meisje Ilse Stevens, de secretaresse of zoiets van mevrouw Blokheimer.”

“Inderdaad. Als ik Blokheimer zijn verdiende loon heb bezorgd, zal die zaak meteen ook zijn opgelost, dat garandeer ik u. Ik heb bereids aanwijzingen genoeg hoe dit te bereiken. Het enige wat u hoeft te doen is de zaak ongeveer een week op zijn beloop te laten.”

“Maar... U heeft aanwijzingen, zegt u,” zei Bruins nieuwsgierig. “Kunt u die dan aan mij mededelen? Wellicht kunnen we elkaar helpen.”

Rodenbach schudde het hoofd. “Onmogelijk. U zult me moeten vertrouwen. Als alles achter de rug is zult u begrijpen waarom ik u momenteel nog niets naders kan vertellen. Laat u mij mijn gang gaan, meneer Bruins. U zult er geen spijt van hebben.”

“Hm. Goed dan. Ik zal voorlopig even vergeten dat u vanavond hier bent geweest. Ik heb trouwens nog wat Trappistenbier in huis. Westmalle dubbel. Hebt u daar nog even de tijd voor?”

De Man uit Gent glimlachte. “Maar zeker. Zeer vriendelijk van u.”

Een half uur later namen beide mannen afscheid. Bruins liet zijn bezoeker uit, en keek hem in het donker na met gemengde gevoelens.

“Ik hoop dat ik de juiste beslissing genomen heb,” mompelde hij. “Uiteindelijk weet je met hem nooit helemáál zeker waar je aan toe bent. Wel, we zullen zien.”

Hoofdstuk 4. Afrekening

In de namiddag van de kortste dag van het jaar, enkele dagen voor kerstmis, betrad brigadier L. van Dam zijn kantoor in het politiebureau aan de Hoflaan. Onder zijn arm droeg hij een in stemmig kerstpapier verpakt pakket.

“Kerstcadeau. Voor mijn vrouw,” verklaarde hij, toen hij Bruins’ vragende blik had gezien.

“Ja, ik kwam onderweg hiernaartoe toch langs de Blokker, en ik dacht: kom, laat ik dat meteen maar afwickelen.”

“Dat is mooi van je. En wat heb je gekocht?” vroeg Bruins nieuwsgierig.

“Een strijkijzer!” zei Van Dam voldaan. “Kan ze tenminste eindelijk mijn zondagse broek weer eens behoorlijk oppersen.”

“Ah, natuurlijk. Heel romantisch,” bromde Bruins. “Als ze daar niet blij mee is, dan weet ik het niet meer. Trouwens, ik hoorde net nog iets opmerkelijks. Ook over een kerstcadeau, welbeschouwd. Ik had net mevrouw Schellekens aan de lijn. Kun je je die naam nog herinneren? Haar man is een van de slachtoffers geweest van Blokheimer. 75.000 euro heeft hij die arme sukkels ontfutseld. En wat denk je? Vanmorgen werd er een pakketje bezorgd. Geen afzender. Het zat vol bankpapier. In totaal, inderdaad, 75.000 euro. Ze was helemaal achterlijk van blijdschap, maar had niet het flauwste idee van wie het afkomstig was. Maar wie anders kan het geweest zijn dan onze Man uit Gent? Ik werd trouwens vanochtend ook al gebeld, door de weduwe Sprockelmans. Had ook 10.000 euro gekregen. Dat was ze een maand of vier geleden kwijtgeraakt aan de Zomerzon Kredietversneller of zoiets. In elk geval ook zo’n zaakje van Blokheimer!”

“Aha! Dat zou dus betekenen dat die linke Belg zijn slag geslagen heeft,” zei Van Dam. “Als dat zo is ben ik wel razend nieuwsgierig hoe hij dat deze keer heeft aangepakt. Misschien heeft hij Blokheimers bankpas achterover weten te drukken en daarna zijn bankrekening geplunderd. Wat denkt u?”

“Ik denk het niet. Om de eenvoudige reden dat hij daar weinig aan zou hebben,” zei Bruins.

“Ik geloof nooit dat Blokheimer erg veel geld op zijn bankrekening heeft. Als Justitie er in zou slagen te bewijzen dat hij schuldig is aan oplichting en belastingontduiking kunnen ze al zijn rekeningen leegplukken. Ook eventuele buitenlandse. Daar heb je tegenwoordig allerlei Europese verdragen voor. Ik denk dus eerder dat hij al zijn bij elkaar geroofde geld gewoon contant in allerlei bankkluisen heeft liggen, waarschijnlijk in diverse steden in het buitenland. Zo kan werkelijk niemand er bij.”

“Maar dan kan Rodenbach er toch ook niet bij?” vroeg Van Dam. “Hoe handig hij ook is, ik acht hem toch niet in staat om een kluis in een bank in Boedapest of zo even met dynamiet op te blazen. En bovendien: hij kan sowieso onmogelijk weten welke kluis bij welke bank hij dan zou moeten hebben. Zelfs in welke stad hij eventueel zou moeten zijn kan hij niet weten.”

“Nee, dat is zo. Dat kan hij niet weten,” gaf Bruins toe. “Hoewel...”

Hij zweeg, zette zijn ellebogen op tafel en steunde zijn hoofd in zijn handen. Geruime tijd staaarde hij voor zich uit. Zou Rodenbach inderdaad met Blokheimer hebben afgerekend? Als zijn slachtoffers hun verloren geld begonnen terug te ontvangen, dan had het daar alle schijn van... Maar hoe, voor den duivel, had hij dat dan aangepakt? Het enige dat Rodenbach van hem, Bruins, had gevraagd was om enige tijd de zaak op zijn beloop te laten, en ook het probleem van dat vermiste meisje even te laten rusten. Die twee zaken hadden dus, klaarblijkelijk, met elkaar te maken. Wacht eens...

Toen leek er in zijn schedel iets te ontploffen. Het was alsof hem (zo verklaarde hij ons later) geen licht opging, maar een complete gasfabriek. Natuurlijk! Dat hij daar niet eerder aan had gedacht.

Langzaam, als in trance, kwam hij overeind.

“Geef me dat dossier eens, Van Dam. Het dossier over de vermissing van Ilse Stevens! Ik krijg ineens een brainwave!”

Even later lag het dossier opengeslagen op Bruins’ bureau.

“Kijk,” zei hij. “Hier hebben we haar signalement. Een foto konden de Blokheimers me niet leveren. Die hadden ze niet. Maar misschien kan ik zèlf voor een foto zorgen. Die ga ik ze dan laten zien, met de vraag of dat hun vermiste secretaresse is!”

Van Dam staaarde zijn chef aan. “Wat? U gaat hùn een foto laten zien? Waar wou u die dan vandaan halen? U zou dan toch moeten weten wie ze is?”

Bruins grinnikte. “Ik heb een sterk vermoeden dat ik dat inderdaad nu ineens weet. Tenzij ik me heel erg vergis. Als ik gelijk heb is het iemand, die jij ook kent. En de foto die ik bedoel zit in een ander dossier, dat je dadelijk even voor me moet opzoeken. Het is een paar jaar oud, maar het moet hier nog ergens zijn. En als ik hem gevonden heb, die foto bedoel ik, ga ik ermee naar de Heemraadssingel, op bezoek bij de familie Blokheimer. Een kerstvisite, om het zo maar te noemen.”

Tegen het vallen van de duisternis parkeerde Bruins zijn voorhistorische Kever op de Heemraadssingel, niet ver van de Beukelsdijk. Na uitgestapt te zijn bleef hij even, met zijn handen in zijn broekzakken, het monumentale pand in ogenschouw nemen, waarop, naast de voordeur, een fraai koperen bord met het opschrift “Fructidor BV” was aangebracht. Zou Blokheimer thuis zijn? “Zet u schrap,” mompelde hij met een glimlach. “I am the bringer of bad news.”

Dan betrad hij de stoep treden en belde aan.

Het was niet meneer maar mevrouw Blokheimer die opendeed. Bruins had haar in het kader van het onderzoek naar de vermissing van Ilse Stevens al eens eerder ontmoet, dus zij was niet al te verbaasd hem te zien.

“O, inspecteur Bruins! Bent u het! Hebt u nieuws over Ilse?”

“Misschien wel,” zei Bruins. “Zou ik even binnen mogen komen?”

Zij ging hem voor naar de huiskamer, waar de inspecteur het peperdure interieur kon bewonderen. Bij de inrichting was duidelijk niet op een paar duizend euro meer of minder gekeken.

“We zijn erin geslaagd,” begon Bruins, na te hebben plaatsgenomen, “een foto van Ilse Stevens in handen te krijgen. Dat zal bij haar opsporing natuurlijk een grote hulp zijn. Hij is wel al een paar jaar oud, die foto, en ik wil hem aan u laten zien, ter controle of ze het inderdaad is.” Hij haalde een afdruk uit zijn zak. “Wilt u even aandachtig kijken? Herkent u dit meisje als Ilse Stevens?”

Mevrouw Blokheimer bekeek het portret aandachtig, en gaf het toen terug.

“Ja, dat is ze, inspecteur. Geen twijfel mogelijk.”

“Prachtig.” Bruins glimlachte voldaan. “Dat was eigenlijk het voornaamste. Zeer goed. Ik heb nu alleen nog wat kleinere vragen. Hoe lang was Ilse ook al weer in uw dienst?”

“Ruim een jaar,” antwoordde de vrouw.

“En eh... voldeed ze goed? Was ze goed voor haar taak berekend?”

“Jazeker. Heel goed zelfs. Ze was pienter en accuraat, en sprak haar talen goed.”

“Dat laatste interesseert me,” zei Bruins. “Welke talen beheerste ze?”

“Ze sprak vloeiend Frans... Haar familie kwam geloof ik uit België. Verder ook uitstekend Engels en Duits, en ook een beetje Italiaans.”

“Juist. Dat moet een geweldige hulp voor u geweest zijn. Ik kan me voorstellen dat u af en toe voor zaken naar het buitenland moet. Dan is het buitengewoon handig als je iemand bij je hebt die de plaatselijke taal spreekt. Meneer Blokheimer is zeker niet zo’n talenwonder?”

“Nee, hij spreekt geen woord buiten de deur,” zei de vrouw kortaf. “Ik zelf trouwens ook niet hoor. We zijn zakenmensen, geen eh... intellectuelen.”

“Dus bij uw buitenlandse reizen ging ze zeker altijd mee,” knikte Bruins. “Als u, om maar wat te noemen, naar Parijs moest, of Zürich, of Milaan, dan was ze eigenlijk voor u onmisbaar.” De vrouw keek hem met enige achterdocht aan. “Ze ging altijd mee, ja. Waarom vraagt u dat?”

Bruins gaf geen antwoord op deze vraag. In plaats daarvan vroeg hij: “Op de avond van haar verdwijning was ze naar de apotheek gegaan hè? Voor vlugzout of zo. U was flauwgevallen... Kon uw man niet gaan?”

“Ja, of nee... Vraagt u hem dat zelf maar. Ik hoor hem net binnenkomen, geloof ik.”

Inderdaad sloeg de buitendeur dicht, en even later stond de heer J. Blokheimer in de kamer. Hij staarde Bruins verbaasd aan.

“Dit is meneer Bruins, Jaap,” zei zijn vrouw. “Hij is inspecteur van politie, en hij is bezig met de zaak van Ilse.”

“Aha. Wat wilt u drinken?” vroeg Blokheimer. “Een whisky misschien?”

“Goed idee,” zei Bruins. Hij wachtte tot de ander een flink glas had ingeschonken, nam het aan maar in plaats van ervan te drinken zette hij het op het dressoir.

“Wel meneer Blokheimer, ik hoorde net van uw vrouw dat Ilse een grote steun voor u geweest is bij uw reizen naar het buitenland. In wat voor steden kwam u zoal?”

En toen Blokheimer aarzelde met antwoorden voegde hij eraan toe: “Wij van de politie zijn af en toe behoorlijk nieuwsgierig. We weten dus dat u het afgelopen jaar zowel in Parijs, Milaan, Zürich en Praag bent geweest. Mag ik eens vragen: Kan het zijn dat u in die steden soms bankkluizen heeft, waar u af en toe eens iets in moet deponeren?”

De mond van Blokheimer zakte open. “Wel allemachtig... Wat gaat u dat aan?”

De stem van Bruins klonk kil. “Ik ben hier niet om onderzoek te doen naar uw financiële handel en wandel, meneer Blokheimer. Ik weet heel goed dat er vele onfortuinlijke sukkel door uw toedoen hun spaarcenten zijn kwijtgeraakt, en soms gek van wanhoop zijn geworden. Maar daar zit u niet mee, hè? Ik herhaal alleen mijn vraag: heeft u kluizen in allerlei Europese steden, waar u uw ellendige rotgeld bewaart?”

“Als u dat absoluut wilt weten: ja!” snauwde Blokheimer. “Daar is toch zeker niks onwettigs aan?”

“Nee hoor. U draagt de sleutels natuurlijk constant bij u?”

“Welnee.” Blokheimer grijnsde. “Het zijn safes met combinatiesloten...”

“Aha!” Het gezicht van Bruins klaarde op. “Natuurlijk! Maar dan moet u de combinaties uiteraard altijd zorgvuldig bij de hand houden, en ze nooit uit het oog verliezen?”

Blokheimer haalde de schouders op. “Zoals ik al zei: het zijn uw zaken niet, maar in heb ze inderdaad altijd bij de hand.”

Uit zijn vestzak haalde hij een piepklein gouden boekje tevoorschijn, plat en ongeveer ter grootte van een luciferdoosje. “Hier. Tevreden?”

“Zeker,” zei Bruins. “Dat is precies alles wat ik weten wou.” Hij lachte en wreef zich in de handen, alsof hij zich ergens enorm over verkneukelde.

“De zaak is me nu volkomen duidelijk. Ik weet nu ook waarom Ilse Stevens die avond naar de apotheek is gestuurd. Ze moest vlugzout halen... Maar niet voor uw vrouw.” Zijn vinger wees naar de beleggingsadviseur. “Het was voor u!”

Blokheimer verschoot van kleur. “Ja... dat is zo. Ik was ineens niet lekker geworden.”

“Hij was van zijn stokje gegaan,” voegde mevrouw Blokheimer er aan toe. “En ik heb Ilse niet naar de apotheek gestuurd. Ze bood zelf aan om te gaan.”

“Prachtig! Prachtig!” Bruins wiste zich de tranen uit de ogen. “Werkelijk schitterend. Hoe laat gebeurde dat allemaal? Zeker om een uur of zes? Zo tegen etenstijd?”

“Ja... Hoe komt u daarbij?” stotterde mevrouw Blokheimer.

“U was aan de borrel.” Bruins richtte zich tot haar echtgenoot. U dronk een aperitief voor het eten, samen met Ilse. Mevrouw was elders in huis. Toen ging u even de kamer uit, even

telefoneren of zo, of naar de WC. Toen u weer terugkwam was er iets in uw drankje gedaan. Ik weet niet wat precies, vermoedelijk butylchloride. U zakte in elkaar en raakte buiten westen. Toen u het bewustzijn had verloren heeft Ilse Stevens even uw boekje uit uw zak gehaald, en de combinatienummers genoteerd. Daarna heeft ze het netjes weer teruggestopt. Omdat ze u altijd op uw reizen heeft vergezeld wist ze precies waar ze alle kluizen kon vinden waar die nummers betrekking op hadden, en waarin u al uw oneerlijk verdiende geld had opgeborgen!”

Het gezicht van Blokheimer was asgrauw geworden.

“De combinatienummers...” zei hij hees. “Ze heeft de nummers... Grote hemel!”

Bruins nam het volle whiskyglas van het dressoir, en gaf het aan zijn gastheer terug.

“Alstublieft. U heeft het harder nodig dan ik. Ik denk niet dat er op dit moment in al uw kluizen nog één bankbiljet ligt. Kom, het wordt mijn tijd weer eens. Mag ik u beiden nog een prettige avond wensen? Tot ziens. Nee, ik kom er zelf wel uit.”

Het echtpaar in een staat van grote ontredde achterlatend verliet hij opgeruimd neuriënd het kapitale pand en keerde in een voortreffelijk humeur terug naar de Hoflaan, waar hij brigadier Van Dam op de hoogte bracht.

“Het lijkt geen twijfel,” zo verklaarde Bruins onder het genot van een door Van Dam gezette kop koffie aan zijn assistent, “dat Ilse Stevens die avond er geen gras over heeft laten groeien. Na haar bazin verteld te hebben dat haar man was flauwgevallen ging ze zogenaamd naar de apotheek, maar in werkelijkheid zat ze waarschijnlijk al een uur later in de Thalys, op weg naar Parijs. Ik denk dat ze binnen een paar dagen alle steden heeft afgereisd waar Blokheimer een bankkluis heeft, en ze allemaal grondig heeft leeggehaald.”

“Nou, hun verdiende loon, zou ik zeggen,” zei Van Dam voldaan. “Maar ik ben wel benieuwd hoe u daar achter bent gekomen.”

Bruins glimlachte, trok zijn bureaulade open en haalde een dossier tevoorschijn.

“Het signalement van Ilse Stevens deed me aan iemand denken. Kun je je die zaak nog herinneren van Delmonte, de beruchte afperser?¹ Hij zit nu al jaren op water en brood. We hebben hem kunnen grijpen dank zij Raymond Rodenbach, die hem daarbij meteen afhielp van zijn bij elkaar gechanteerde vermogen. Rodenbach speelde dat klaar dank zij iemand, die bij ons, op het hoofdbureau, was geïnfiltrerd. Herinner je je Bianca van Wijk niet meer? Ze bleek niemand anders te zijn dan Isa Rodenbach, de vrouw van Raymond, en tevens zijn handlangster.”

“Allemachtig!” zei Van Dam, wie een licht opging. “Dus volgens u is Ilse Stevens niemand anders geweest...”

“Dan Bianca van Wijk, alias Isa Rodenbach-Declerck! Dat drong ineens tot me door toen ik me zat af te vragen wat voor reden Rodenbach gehad kon hebben om aan mij te vragen de zaak van haar zogenaamde vermissing voorlopig even te laten rusten. Toen ik het opgegeven signalement had gelezen klopte dat aardig. Alleen stond daarin dat Ilse Stevens zwart haar had, en Isa Declerck is blond. Maar gelukkig beschikken we nog over een foto van haar, van Isa bedoel ik. Ik heb toen met een viltstift haar haar op die foto zwart gemaakt, en vanmiddag aan mevrouw Blokheimer laten zien. En ja hoor, ze herkende haar vroegere secretaresse meteen. Ik vraag me af waar ze nu zit. Waarschijnlijk in Gent of elders in België, waar ze al hun bankpapier zitten te tellen.”

Van Dam dronk in één teug zijn koffie op, ofschoon die nog gloeiend heet was. “Dus dat worden voor veel mensen toch mooie kerstdagen. Alleen de Blokheimers zijn voor hun kerstdiner op Bram Ladage aangewezen. Wie weet komen ze daar de familie Scheringa tegen!”

---

¹ Zie onze vertelling uit 2004: *De Man uit Gent*.

“Ja, zo gewonnen, zo geronnen,” zei Bruins. “Ik zou Rodenbach best een kerstkaart willen sturen. Maar ja, geen mens ter wereld weet ooit waar hij zit. Misschien in Mombassa, maar evengoed kan hij in een huisje in de Polanenstraat zitten, hier vlak om de hoek. Ik hoop wel dat we hem ooit nog weer eens terugzien. Vermoedelijk wel.”

* * *

Het was 24 december, de dag voor kerstmis. Rond het middaguur had brigadier Van Dam zijn meerdere prettige kerstdagen gewenst en had voor de rest van de dag vrij genomen. Hij moest, zo had hij uitgelegd, nog wat inkopen doen en daartoe nog even naar de stad, waar het ongetwijfeld, zoals meestal op de laatste dag voor kerstmis, nog behoorlijk druk zou zijn door de tallozen die op de valreep nog van alles en nog wat moesten inslaan.

Hier, op de Hoflaan, was het des te rustiger. Het was een stille, grijze middag, en Bruins zat juist, onder het genot van een fikse bolknak, de sudoku uit het ochtendblad op te lossen, toen de telefoon ging.

Bruins nam op, bromde zijn naam, en ging toen verrast rechtop zitten.

“Meneer Bruins? Goedemiddag! ’t Is met Raymond Rodenbach dat u spreekt!”

“Nee maar! Meneer Rodenbach! Ook goedemiddag. Waar belt u vandaan, als ik vragen mag?”

“’t Is niet van belang, meneer Bruins. Maar als u het speciaal wilt weten: ik verblijf momenteel in Kortrijk. Wel symbolisch, al zeg ik het zelf. Ik ben namelijk op het ogenblik zeer rijk, maar dat zal maar kort duren. Als ik klaar ben alle mij bekende gedupeerden van Blokheimer hun geld terug te sturen houd ik, als ik het goed heb uitgerekend, nog zo’n tienduizend euro over, die ik als commissie voor mijn arbeid zal beschouwen.”

“Ik kan er niet mee zitten,” zei Bruins. “Maar waarom hebt u me destijds niet gewoon verteld dat Ilse Stevens niemand minder dan uw eigen vrouw was?”

“Dan had u een probleem gehad,” zei Rodenbach. “U moest haar immers opsporen. Als ik u had verteld wie ze was en waar ze mee bezig was, was u officieel verplicht geweest haar in te rekenen. Het leek me beter dat u dat niet wist. Ik moest u dus wel vragen om de zaak even op zijn beloop te laten. Nu is alles in orde.”

“Ja, voor u wel, maar ik heb het gevoel dat u mij enigszins hebt beetgenomen.”

“Zo moet u het niet zien,” weersprak Rodenbach. “Denkt u aan al die ongelukkigen die berooid waren en tot wanhoop gebracht, en die nu toch een gelukkig kerstfeest hebben. U weet, inspecteur, wat de Schrift zegt: Maakt u vrienden door de onrechtvaardige Mammon.”

“Jaja. U bent dus de listige rentmeester geweest waar het Evangelie het over heeft,” zei Bruins. “Nou goed, misschien hebt u gelijk. Wat gaat u verder doen, de komende dagen?”

“Ik breng de kerstdagen in Londen door,” zei Rodenbach opgewekt. “Mijn koffer staat gepakt. Over een uurtje vertrek ik. Ik wilde alleen u nog even zalig kerstfeest wensen, inspecteur.”

Bruins voelde, tegen wil en dank, een glimlach omhoog kruipen over deze wel wat uit de tijd geraakte, maar misschien in Vlaanderen nog gangbare, katholieke heilwens.

“Zalig kerstfeest, meneer Rodenbach! En de hartelijke groeten aan uw vrouw. Vindt u het vervelend als ik u zeg dat ik haar af en toe best mis? Ze was uiteindelijk ooit een collega, hier bij de Rotterdamse politie.”

“Niet in het minst. Tot ziens, inspecteur. Wellicht zien we elkaar ooit nog weer eens.”

“Tot ziens.” Een klik, en de verbinding was verbroken.

Bruins keek op zijn horloge. Het liep tegen vieren. Opeens had hij geen zin meer nog langer op zijn kantoor te blijven. Hij trok zijn jas aan, drukte zijn hoed op zijn schedel en verliet het oude politiebureau. Donker tekende zich, aan de overkant, de toren van de Lambertuskerk af tegen de grijze lucht van de late decemberdag.

In een aangename kerststemming begaf de inspecteur zich op weg naar huis. Vier plechtige klokslagen van de torenklok vergezelden hem.

Einde

Van de hand van dezelfde auteurs zijn verschenen:

- **Moord in de Kluis** (novelle – 1982)
- **Het Noodlot van St. Wijnandsklooster** (spookverhaal – 1983)
- **Drie Dode Directeuren** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 1 – 1984)
- **Foutloze Methode** (kort verhaal – 1985)
- **Onrust op St. Gregoria** (toneelstuk in drie bedrijven – 1986)
- **Het Cassandra Programma** (driedelig horrorfeuilleton – 1987)
- **Het Geraamte achter het Beeldscherm** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 2 – 1988)
- **Terugkeer om Middernacht** (Rotterdams spookverhaal – 1989)
- **Gasten op Kerstavond** (Rotterdamse kerstnovelle – 1990)
- **De Vloek van de Kluizenaar** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 3 – 1991)
- **Het Testament van de Tempelier** (kerstvertelling – 1992)
- **De Heks van Bleskensgraaf** (spookverhaal – 1993)
- **De Ondergang van St. Gregoria** (korte eenakter – 1994)
- **Het Veld van Eer** (spookverhaal – 1994; herdruk 2004)
- **De Herfstmoorden** (Rotterdamse thriller – 1995)
- **De Ruïne van de Abdijkerk** (spookverhaal – 1996)
- **De Terugkeer van graaf Ewout** (kort historisch blijspel voor de jeugd in drie bedrijven – 1997)
- **Het Graf van de Gehangene** (fantastische vertelling – 1997)
- **Het Portret van Sebastiaan Franken** (spookverhaal – 1998)
- **Het Mamba Project** (Rotterdams kantoor drama; Metropool-trilogie deel 1 – 1999)
- **Verraad aan de Vlist** (koningsdrama – 2000)
- **Het Zwaard van Cortigel** (spookverhaal – 2001)
- **Operatie ‘Zeemeeuw’** (stormachtig kantoor drama; Metropool-trilogie deel 2 – 2002)
- **De ondergang van de RVS** (Rotterdamsche Opera van vóór den Spoortunnel – 1988 & 2001; publicatie 2002)
- **Het Lijk op de Flexplek** (kerstnovelle – 2003)
- **De Man uit Gent** (kerstnovelle – 2004)
- **Het Klooster van Knarsel** (postmoderne graal-roman – 2005)
- **Het Uranus Complot** (historisch kantoor drama; Metropool-trilogie deel 3 – 2006)
- **De Solutius Rollen** (kerst-thriller – 2007)
- **Dood in Zwartewaal** (macabere vertelling – 2008)
- **De Rentmeester** (kerstnovelle – 2009)

Kerstsprookjes voor de jeugd:

- De kabouter (1995)
- Juffrouw Gré (1996)
- De nieuwe dwergenkoning (1997)
- De herders (1998)
- Het echte millennium-probleem (1999)
- De wondertuin (2000)
- De kerststal (2006)
- De stenendelvers (2007)

Nihil Obstat

Alweer een Wim en Leo

KNOOPS

Productie